

Julie Klassen

A társalkodónő titka

Romantikus *Regények*

Julie Klassen

A társalkodónő
titka

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe

Lady Maybe

Copyright © 2015 by Julie Klassen

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 215 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Első fejezet

Anglia, Bath, 1819

Lady Marianna Mayfield a toalettasztalánál ült felöltözve, bodorított hajjal és bepúderezett orcával. Úgy tett, mintha minden figyelmét lekötné a tükörképe, ám valójában a szobalányát nézte, aki épp az ő holmiját csomagolta össze az utolsó szálíg.

Sir John kora reggel bement a szobájába, és bejelentette, hogy még aznap elhagyják Batht. Azt azonban nem volt hajlandó elárulni, hová mennek, ugyanis félt, hogy Marianna valahogy megüzenené Anthony Fontaine-nek. A férje azt sem engedte meg neki, hogy magával vigye a szolgálait, hiszen akkor közölnie kellene velük az úti céljukat, és a végén még elkottyantanák valakinek.

Marianna gyomra görcsbe rándult. Vajon Sir John tényleg azt hiszi, hogy ezzel az újabb költözéssel megállíthatja őt? Vagy Anthonyt?

Talpra ugrott, és az ablakhoz lopózott. Amikor elhúzta a habkönnyű függönyt, összevonta a szemöldökét. A ház mögötti istállónál a lovasz és a kocsis épp előkészítette az új hintót az útra: kicserélték a hosszú gyertyákat a rézlámpásokban, aztán ellenőrizték a kerekeket és a rugókat.

Marianna már értette, miért rendelt a férje olyan utazóhintót, amelyet kifejezetten hosszú távolságok megtételére terveztek. Drága mulatság volt, de Sir John Mayfieldnek a szeme sem rebent az ára hallatán. Hiszen eltökélte, hogy titokban elviszi a feleségét, és kicselezi az esetleges követőit.

Anthony úgysis rám talál. Ez csak természetes. Akkor is követte őket, amikor legutóbb elhagyták az otthonukat, és idejöttek Bathba. Marianna mégis azt kívánta, bárcsak Anthony a tervezettnél hamarabb visszatérne Londonból, még mielőtt ők elindulnak. Ta-

lán végre kiállna Sir John elé, elküldené őt melegebb éghajlatokra a fölösleges mesterkedéseivel együtt, és egyszer s mindenkorra véget vetne ennek a nevetséges álházasságnak.

Kopogtak a nyitott ajtó félfáján. Marianna – még mindig öszseráncolt homlokkal – odapillantott, arra számítva, hogy Sir John újabb paranccsal áll elő.

Csakhogy a komornyik volt az, Hopkins.

– Látogatója érkezett, asszonyom.

Marianna szíve nagyot dobbant.

– Miss Rogers az – tette hozzá a férfi. – Fogadja őt, vagy elküldjem?

Marianna pillanatnyi öröme azonnal szertefoszlott, ha nem is teljesen.

– Istenem, dehogy, el ne küldje! – felelte. – Vezesse be a szalomba!

– Igenis, milady. – Hopkins meghajolt, majd elment.

Mariannát határozottan meglepte régi társalkodónőjének hirtelen felbukkanása, mivel Hannah Rogers fél évvel korábban ugyancsak sietve lépett ki a szolgálatukból, ám ez a meglepetés cseppet sem volt kellemetlen. Marianna csüggedten pillantott az üres fiókokra és szekrényekre, majd kiment a hálószobájából, és elindult lefelé a lépcsőn.

A bejáratban álló ismerős, nyúlánk alak láttán elöntötte a nosztalgia és a szeretet, ám ezek az érzések hamar át is adták a helyüket a becsapottságnak, mivel a társalkodónője annak idején szó nélkül itt hagyta. Marianna lenyelte a keserűségét, és lelkesen üdvözölte a vendéget.

– Hannah! Mennyei atyám! Nem hittem volna, hogy újra látom!

A fiatal nő feszülten állta a pillantását.

– Milady.

– Önt az Isten küldte hozzám, semmi kétség... már ha hinnék az ilyesmiben – mosolygott rá ragyogva Marianna. – Micsoda időzítés, hogy pont most jött vissza!

Hannah Rogers szorosan összekulcsolta a kezét, és lesütötte a szemét.

– Nem... nem kaptam meg az utolsó járadékot.

A társalkodónők szerény fizetést kaptak, amelyet járadéknak neveztek a közönséges *bér* szó helyett. Marianna nem számított erre az elkésett kérésre, de nem vitatkozott.

– Pedig az természetesen jár! Sosem értettem, miért ment el anélkül, hogy felvette volna. – Megrázta a kisasztalon álló csengőt, mire megjelent Hopkins.

– Legyen szíves, kérje meg Mr. Wardot, hogy hozza be Miss Rogers elmaradt járadékát!

Mihelyt a komornyik kiment a szobából, Marianna visszafordult Hannah felé.

– Hogy van mostanában? – kérdezte.

– Ó... – Miss Rogers bizonytalanul elmosolyodott. – Egészen jól, köszönöm.

Mariannát nem győzte meg a válasz. Leült, és alaposan szemügyre vette a látogatóját: megfigyelte a bizalmatlan szemét, a sápadt bőrét és az éles arccsontját. Az orcája jobban be volt esve, mint a legutóbbi találkozásukkor.

– Valóban úgy tűnik, hogy jó egészségnek örvend – ismerte el Marianna. – Bár kicsit mintha fáradtabb lenne. És lefogyott.

– Köszönöm, milady.

– Kérem, üljön le! Megkínálnám frissítővel, de Sir John úgy látta helyesnek, hogy máris elküldje a szolgák többségét. Csak Hopkins, Mr. Ward és egy szobalány maradt velünk.

Hannah állva maradt, Marianna pedig nem erősködött.

– Talált másik helyet? – kérdezte inkább óvatosan. – Arra számítottam, hogy üzenni fog, vagy talán ajánlólevelet kér, de egy szót sem hallottam maga felől.

– Igen. Találtam másik helyet, egészen mostanáig ott dolgoztam.

– Csakugyan? Jelenleg tehát nincs állása? – kérdezte Marianna reménykedve.

– Nincs.

Marianna felkelt, és mohón elkapta a fiatal nő kezét.

– Megint csak azt kell mondanom, hogy kiváló időzítés! Óriási szükségem van egy társalkodónőre az utazáshoz.

– Utazáshoz?

– Igen. Sir John ragaszkodik hozzá, hogy ismét elszakadjunk az otthonunktól. Épp amikor kezdtem megkedvelni a bathi társaságot! De nem enged a döntéséből, úgyhogy indulunk. – Tettetett könnyedséggel nevetett. – Mondja, hogy velem tart mint a társalkodónőm, Hannah! A férjem még azt sem hagyja, hogy a komornát magammal vigyem! Már el is bocsátotta.

Marianna tudta, hogy Sir John valószínűleg Miss Rogers társaságát sem hagyná jóvá, de meg kellett próbálnia magával vinni.

Hannah azonban a fejét rázta.

– Nem hagyhatom el Batht, milady. Most semmiképp.

– De muszáj! Felajánlom... felajánlom, hogy megduplázom a járadékát, csak hogy meggyőzzem. Ha Sir John nem hagyja jóvá, a saját pénzemből fogom fizetni.

Hannah elbizonytalanodott.

– De... azt sem tudom, hová mennek – dadogta aztán.

– Én sem! Még a saját feleségével sem közölte, mi az úti célunk! Hát nem nevetséges? Azt hiszi, elárulnám egy bizonyos úrnak, és ebben természetesen igaza is van.

– Most nem mehetek el – rázta meg a fejét újra Hannah. – A családom...

– Az apja Bristolban él – emlékeztette Marianna. – Otthagytá őt, amikor idejöttünk.

– Igen, de... az más volt.

– Ó! Nem hiszem, hogy ez most nagyon más lenne – vetette oda Marianna könnyedén. – Kétlem, hogy messzire mennénk. Legutóbb Bristolból mindössze Bathig jöttünk el... mintha húsz kilométer elválaszthatna minket egymástól!

Tudta, hogy Hannah meg fogja érteni az első szerelmére tett utalást, mivel a társalkodónő párszor találkozott is a férfival.

Miss Rogers azonban még mindig bizonytalanodott.

– Nem tudom...

– Jaj, Hannah, jöjjön velünk! Nem kell örökre ott maradnia. Ha nem tetszik a hely, vagy vissza kell térnie a családjához, szabadon távozhat. Hiszen korábban is itt hagyott minket, amikor úgy tartotta jónak. – Marianna rámosolygott, hogy elvegye a szavai

élet: egyszerre támadta a nőt, és ajánlott neki biztosítékot ezzel a megjegyzéssel. – Egyedül nem bírnám elviselni – folytatta. – Ismeretlen helyre kell utaznom Sir Johnnal, kellemes társaság nélkül. Ismerős, baráti arcok nélkül. Ragaszkodik hozzá, hogy ha megérkezünk, új személyzetet fogadunk fel. Még Hopkinst vagy Mr. Wardot sem vesszük magunkkal!

Mintegy végszóra, a férje titkára kinyitotta az ajtót, és belépett. Hannah láthatóan megmerevedett.

– Ó, Mr. Ward! Ugye emlékszik Hannah Rogersre?

A vékony, erősen kopaszodó, himlőhelyes férfi Marianna felé fordította a kifejezéstelen tekintetét.

– Igen, milady. Úgy emlékszem, felmondás nélkül távozott.

– Igen, de ugye ez nem számít. Eljött a járadékáért, amelyért tisztességgel megszolgált, így hát kérem, ne vitatkozzon.

A titkár szeme elégedetlenül, talán egyenesen lázongva vilant meg.

– Igen, milady. Hopkins tájékoztatott róla.

Mereven Miss Rogers felé fordult.

– Levontam a büntetést a járadékából – kezdte lenézően –, amiért rendes felmondás nélkül ment el, valamint azt a tizenegy napot is, amikor nem jött be az első negyedévben. Itt van a maradék.

Miss Rogers óvatosan kinyújtotta a kezét, a fejét úgy lehajtotta, mint a koldusok. A férfi elégedett vigyorral beleejtett pár fontot és shillinget a tenyerébe.

– Köszönöm – motyogta Hannah.

Mr. Ward szó nélkül elfordult, és kiment a teremből.

Marianna megborzongott, ahogy a távozó férfit figyelte.

– Nem mondhatnám, hogy őt sajnálom itt hagyni. Borzalmas alak. Visszamegy Bristolba, hogy Sir John ottani érdekltségét felügyelje.

Hannah a kezében heverő érmekre pillantott.

– Hálás vagyok az ajánlatáért, milady. Tényleg. De... ezt még át kell gondolnom.

Marianna Mayfield szemügyre vette Miss Rogerst. Valami megváltozott rajta. De vajon mi?

– Nos, azért ne töprengjen sokáig! – intette. – Sir John azt mondta, ma délután négykor indulunk. Hacsak meg nem tudom győzni, hogy tegyen le erről az ostoba tervről. Féltekeny bolond!

Hannah felpillantott a volt munkaadójára, láthatóan szenvedett a döntéskényszertől. Majdhogynem gyászos képet vágott.

– Ha nem vagyok itt fél négyre, ne várjanak! – mondta végül.
– Mert akkor nem jövök.

Túlságosan gyorsan repült az idő. A szobalány egyre csak pakolt, Marianna pedig egyre csak járkált. Anthony még mindig nem érkezett meg. Ahogy Hannah sem.

Marianna kinézett a szalon ablakán az utcára. Az utazóhintó már a ház előtt állt, befogtak elé négy lovat, az első olykor türelmetlenül dobbantott egyet.

A szobalány, a komornyik és egy alkalmi munkás épp bepakolta a holmijukat a hintó tetejére beépített csomagtartóba, amely úgy nézett ki, mintha egy óriási, lapos bőröndöt tettek volna rá. Hátrára, a külső ülésekre – ahol két szolga is elfért volna, ha a ház ura megengedi, hogy velük tartsanak – további csomagokat szíjaztak.

Sir John abban a pillanatban belépett a szobába; tiszteletet parancsolóan festett a vadászzakójában. Szigorúan meghagyta, hogy Marianna szedje össze a kézipoggyászat, és készüljön fel az indulásra, hogy Hopkins elkezdhesse bezárni a házat. Azzal sarkon fordult, és peckes léptekkel kivonult, a komor ábrázatából tisztán látszott, hogy itt nincs helye ellentmondásnak.

Marianna egyik barátnője annak idején azt mondta neki, hogy szerencsés, amiért ilyen határozott, parancsoló természetű férjet kapott. Ő azonban nem értett egyet vele. Tudta, hogy fölösleges lenne tovább érvelni amellelt, hogy maradjanak. A ház bérleti jogát már eladták. Az óramutatóra pillantott. Húsz perccel múlt három.

Még tíz perc...

Még mindig reménykedett benne, hogy az egykori társalkodónője időben megérkezik, de azért összeszedte a holmiját, és kilépett az ajtón.

A hintó mellett Sir John a postakocsissal beszélt, akit azért béreltek fel, hogy az út első szakaszán hajtsa a lovakat. Sem lovaszt, sem testőrt nem vittek magukkal. Miközben Marianna feljük közeledett, Sir John benyúlt a járműbe, és kivett egy kovás puskát a titkos tartóból. Ellenőrizte a fegyvert, aztán visszatette a rejtkehelyére. Úgy tűnik, ő maga lesz a testőr az út során. Talán Mariannának örülnie kellene, hogy Anthony mégsem ért vissza.

Megint az órára pillantott. Fél négy. *A ménkű üsse meg!* Annyira reménykedett benne, hogy Hannah eljön!

A Camden Place végében, ahol a sarló alakú házsor belefutott a Lansdown Streetbe, hirtelen megjelent a nő nyúlánk alakja. Nagy kő esett le Marianna szívéből. Miközben figyelte, ahogy közeledik, egy magas, sötét hajú fiatalember futott Miss Rogers után, és elkapta a könyökét. Túl messze voltak ahhoz, hogy Marianna kihallgathassa a társalgásukat, de látta, hogy a lány megrázza a fejét, és finoman kihúzza a karját a fiú markából. Az arcáról sütött a bele-törődés, de félelemnek nyoma sem volt rajta. Talán az udvarlója ez a fiatalember? Ha így van, nem csoda, hogy nem akaródzott neki itt hagyni Bath!

Hannah elfordult a fiútól, és a hintó felé sietett.

– John, nézd! – mondta Marianna. – Miss Rogers eljött, hogy elkísérjen minket!

A magas férje megmerevedett, és odafordult, hogy lássa, az arcáról azonban semmit sem lehetett leolvasni.

Hannah Rogers odasietett hozzájuk, a bőrdíjja újra meg újra a lábának ütődött.

– Jaj, Hannah, mennyire örülök, hogy látom! – lelkendezett Marianna boldogan. – Rettegek ettől az úttól, de most, hogy ve-lünk tart, már feleannyira sem bánom, hogy mennem kell.

– Még mindig áll az ajánlata? – kérdezte Hannah zihálva.

Marianna ügyet sem vetett a férje dühös pillantására, hanem rámosolygott a leendő társalkodónőjére:

– Természetesen.

– És visszajöhetek, ha nem felelnek meg a körülmények?

– Hiszen nem lesz fogoly, Hannah! Bár magamról is elmondhatnám ugyanezt! – Éles pillantást vetett Johnra. Várta, hogy

a férfi tiltakozzon. Hogy ragaszkodjon az eredeti tervéhez, miszerint kísérő nélkül akar utazni.

Sir John állá megfeszült, de hallgatott.

Az alkalmi munkás odaszíjazta Hannah bőröndjét a többihez, aztán mindhárman beültek a hintóba, és elhelyezkedtek az előkelő bársonyvánkosokon. Marianna felemelte a kezét, és végigsimított a mélykék függönyök arany zsinórdíszein.

– Milyen csinos kalitka! – mormolta.

Egész éjszaka kellemetlen csendben utaztak, útközben megálltak lovat váltani a postafogadóknál. Marianna álmosan, elmacskásodott tagokkal ücsörgött Sir John mellett, de olyan messzire húzódott tőle, amennyire csak az ülés engedte. Nekidőlt a hintó oldalának, és kinézett az ablakon, kerülte a férfi pillantását.

Az ablaküveg mögött egyenletesen ragyogott a rézlámpás gyertyájának a fénye. Végül szertefoszlott az éjjeli sötétség, és a hajnal sugarai elkezdtek vörösre festeni az égboltot, miközben ők nyugat felé haladtak a Bristol-i csatorna mentén.

Miss Rogers egy lehajtható ülésen ült nem messze tőle, és úgy tűnt, minden egyes megtett kilométerrel egyre nyugtalanabbá vált. Összehúzta a szemöldökét, az ajkába harapott, és a kezét tördelte az ölében. Odakint szemerkélni kezdett az eső, és ha Marianna jól látta, a társalkodónője szeme is bepárásodott.

Miközben behajtottak egy újabb ismeretlen falucskába, és át-zötyögtek rajta, mindhárman kibámultak az ablakon a kijózanító látványra: két alacsony fakalodára. Mögöttük egy-egy nő ült a földön, a bokájukat fogva tartotta az eszköz. Az egyikük mogorva képpel átkozta a csúfolódó járókelőket, a másik tekintete viszont méltóságteljesen meredt a távolba – már amennyire a borzalmas helyzete engedte. Marianna eltöprengett, hogy vajon milyen vétek miatt ítélték el ezt a két nőt. Megdöbbenve látta, mennyire másképp néznek szembe a tetteik következményével, akármit követek is el. A hideg futkázott a hátán. Vajon neki is el kell majd viselnie a tettei következményét? Gyorsan elűzte a kényelmetlen gondolatot. Semmi sem fog történni vele. Nem az ő hibája volt – és nem is az ő ötlete. Különbben is, már több mint két éve történt, és eddig megúszták.

Valamivel később megálltak egy újabb postafogadónál lovakat

váltani. Addig négyes fogattal utaztak, amelyet mindig más kocsis hajtott. Itt azonban csak két hátast tudtak a rendelkezésükre bocsátani, és azok is furcsa párost alkottak. A fáradt hajtó elköszönt tőlük, a helyét egy kipihent, tizenkilenc-húsz év körüli fiatalember foglalta el. A hintó elülső tartóját átalakította bakká, felült rá, és felemelte a gyeplőt.

– Már nem tart sokáig – jegyezte meg Sir John, de közben továbbra is a mögöttük elnyúló utat fürkészte gyanakodva. – Most megkezdjük az utunk utolsó, rövid szakaszát.

Miközben kihajtottak a fogadó udvaráról, a szemerkélésből zápor lett. Ahogy haladtak előre, a szél egyre erősödött, végül már süvítve rázta a hintót.

Mindnyájan előredőltek a lendülettől, amikor a fiatal kocsis az út szélére húzta a lovakat, és megállt. Megfordult a bakon, és a hintó első ablakán keresztül az utasokra pillantott. Sir John kinyitotta a beszélőnyílást, hogy hallja, mit akar mondani a legény. A széltől és az esőtől alig hallatszottak a szavai.

– Az út pocsék állapotban van, uram. És közeleg a vihar. Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne továbbmenni.

– Ugyan már, fiam, nem lehetünk messze!

– Még nagyjából öt kilométer.

– És nincs fogadó útközben?

– Nincs, uram. De talán egy gazda megengedi, hogy meghúzzuk magunkat a pajtájában.

– Egy pajtába vigyük ezeket a hölgyeket? Nem. Mennünk kell tovább. Jó okom van rá.

– De uram...

– Megfizetem. – A beszélőnyíláson keresztül Sir John a fiatalember kezébe nyomott egy kicsi, de duzzadó erszényt. – És még egyszer ennyit kap, ha biztonságban odaérünk.

A fiatalember szeme elkerekedett.

– Igen, uram. – Letörölte az arcáról az esőt, majd előrefordult. A beszélőnyílásra rácsapódott a fedele.

– John, a fiúnak igaza van – tiltakozott Marianna. – Bolondság továbbmenni ebben az időben; mind itt halunk meg.

Hannah hirtelen kiegyenesedett.

– Kérem, engedjék meg, hogy leszálljak. Nem lett volna szabad eljönnöm. Hibát követtem el.

Marianna döböntően bámult rá. Ahogy Sir John is.

– Vissza kell mennem – erősködött Hannah, a hangjából kétségbeesés áradt.

– Nem megyünk vissza – felelte Sir John komoran, és meg rázta a fejét.

– Tudom... majd egyedül visszatalálok. Csak engedjen ki!

Hannah felkelt, és az ajtó felé igyekezett, a férfi azonban kinyújtotta elé az erős karját, és útját állta.

– Nem engedhetem jó lelkiismerettel, hogy itt leszálljon – közölte. – Viharban, ezen az elhagyatott útszakaszon semmiképp.

– Hannah! – könyörgött Marianna. – Hiszen beleegyezett, hogy velem tart! Szükségem van magára!

– De muszáj...

A kocsis csettintett az ostorral, a lovak nekiiramodtak, a hintó pedig elindult. Marianna megkönnyebbülve látta, hogy a társalkodónője már nem fogja tudni újból hirtelen elhagyni őket.

Hannah szemébe könnyek gyűltek, és lecsorogtak a beesett orcáján.

– Látod, mit tettél, John? – nézett Marianna dühösen a férjére. – Felzaklattad. Ő az egyetlen barátom ezen a világon, te pedig felzaklattad! – Majd mogorván hozzátette: – Úgysem fog sikerülni. Mindenképp rám talál.

Sir John megfeszítette az állát, és egyenesen előrenézett, bár nem sokat láthatott az első ablakon át, csak a kocsis csapkodó kabátszárnyát. Marianna újra Hannah-ra pillantott, és észrevette, hogy a nő elfordította az arcát, hogy elrejtse a könnyeit.

Az asszony eltöprengett, hogy mi zaklathatta fel ennyire a társalkodónőjét, aki régen mindig annyira higgadtan és tartózkodóan viselkedett. Ebben a pillanatban azonban neki is volt elég problémája, amin gondolkodnia kellett. Az ablak felé fordult, kibámult a csapkodó esőre, az út és a meredek partvonal közötti gyomos szegélyre, valamint a mögötte olykor-olykor felcsillanó Bristoli-csatornára. *Meg fog találni*, nyugtatgatta magát ismét. *Ahogy eddig is mindig megtalált.*

Sir John azonban ezúttal sokkal elővigyázatosabban járt el, nyilván még eltökéltebb volt, mint eddig bármikor. Nos, Marianna is még eltökéltebb. Megváltoztak a dolgok: most már a gyermekükre is gondolnia kellett. És ő sokkal jobban fogja szeretni azt a gyereket, mint ahogy őt az apja valaha is szerette. Elszorult a szíve a gondolattól. Bárcsak kitalálhatná, hogyan üzenjen Anthony-nak! De már elkésett.

A hintó kerekei hirtelen megcsúsztak, mintha jégen siklottak volna, elveszítették a tapadásukat a sáros úton. A jármű meglődött. A lovak felnyerítettek, Marianna felsikoltott.

– Mindenható Isten, segíts rajtunk! Véd meg őt! – kiáltotta Hannah.

Oldalra borultak. Erős csattanás és nyerítés hallatszott, a kocsi pedig, mintha súlytalan lett volna, felemelkedett a levegőbe. Egy másodperccel később földet ért. Átzuhant az út széle felett, a csatorna felé. A szikla oldala szélsebesen közeledett feléjük. Marianna minden csontja beleremegett a hatalmas becsapódásba, a gondolkodása pedig zavarossá vált. Az ablak előtt elrepült egy kerék. A következő pillanatban megint a levegőbe emelkedtek, aztán a hintó teteje nekiütődött a sziklának, a jármű pedig úgy pörgött, hogy Marianna már azt sem tudta, merre van fent, és merre lent. A világ vadul rázkódott, és vakító ütközésben ért véget.

És akkor minden elsötétült.

Második fejezet

Fájdalom. Hideg. Rettenetes súly nehezedett rá. Alig kapott levegőt...

Amikor kikukucsált a keskeny réseken, vibráló színek forgácsait látta, mint amikor a prizmán megtörik a fény. Sárgásfehér nap. Kék víz. Víz? Felvillant valami vörös. Aztán újra kék. Lila és arany csillogás. Zavarodottság. A kezéből kicsúszik egy tenyér. Helyette fém mar bele.

Miért nem tudok felébredni ebből az álomból?

Micsoda hideg! Mekkora súly! És a közelgő sötétség...

– Hahó! Hall engem?

Egy férfi hangja. Meg kell szabadulnia ettől a rettenetes súlytól. Kétségbeesetten, gyengén szívta be a levegőt.

– Lady Mayfield? Hall engem?

Pislogva kinyitotta a szemét, arcok úsztak körülötte. Még jobban összezavarodott. Mit keres az oldalsó ablak a feje felett?

– Minden rendben. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk. Orvos vagyok. Dr. Parrish. – A férfi a mellette lebegő fiatalabb arc felé biccentett. – Ő a fiam, Edgar. Kihozzuk innen a férjével együtt.

A férje... Letekintett, és látta, hogy Sir John ernyedten hever rajta. Él vagy meghalt? A férfi kalapja lustán hullámozott a vízen, amely már félig megtöltötte a hintót, a lábát terpeszben széttárta, az egyik természetellenesen kifordult.

Csak ketten voltak a hintó maradványaiban. Vajon hol lehet? Amikor elfordította a fejét, éles fájdalom hasított a koponyájába. Nem tudta nagyon mozgatni. Kinézett a csatorna fodrozódó vizére a tető helyén tátongó lyukon keresztül.

A fiatalabb férfi követte a pillantását.

– Papa! Odanézzen! Van ott valaki? – mutatott arrafelé.

– Nem látom – hunyorgott az idősebb. – Túl messze van.

Ő azonban látta. A hullámokon egy vörös köpeny lebegett, az ár egyre messzebbre sodorta a parttól, akárkit takart is le.

– Volt itt önökkel valaki más is? – nézett le rá újra az idősebb férfi.

Bólintott, belehasított a fájdalom. Mintha tüvel szurkálták volna a koponyáját.

A férfi tisztelettudóan levette a kalapját.

– Túl messze van ahhoz, hogy utánamenjünk. Még ha tudnánk is úszni.

Üvöltözés támadt a fülében. *Az nem lehet!*

– Egy szolga?

A társalkodónő magasabb pozícióban van, mint a szolgák, gondolta. Ūrinő. Már ki akarta nyitni a száját, hogy elmagyarázza, de nem jött ki rajta hang. Mintha megszakadt volna a kapcsolat

az agya és a nyelve között. A sajtó mellkasára nyomta a kezét, és újra bólított.

– Semmit sem tehetünk érte. Nagyon sajnálom. Most pedig ki kell önt húznunk innen.

Újra sötétség borult a szemére, ő pedig elmerült benne.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, megint ugyanaz az arc lebegett fölötte, csak immár közelebb. Az idősebb férfi nem a szemébe nézett, hanem valahová alá. Ki lehetett? Mondta a nevét, csak ő már elfelejtette. Nem sokat látott ugyan a szobából, mivel nem tudta megmozdítani a fejét, de a helyiség nem tűnt ismerősnek. Hol lehet? És mióta van itt? Az agya lomhán, nehézkesen járt, csak félig volt magánál.

– Kinyitotta a szemét – közölte egy ismeretlen nő.

Megpróbálta a hang felé fordítani a fejét, de fájdalom hasított a szemébe, egy pillanatra elvakította.

– Milady? Hogy érzi magát? – kérdezte egy idegességtől feszült férfihang.

– Fájdalmaim vannak, George! – csattant fel a nő. – Még én is látom.

A sebesült kinyitotta a száját, beszélni próbált.

– Rajtam... feküdt...

A férfi megfogta a kezét, és aggódva nézett rá.

– Sir John súlyosan megsebesült, milady. De él, úgyhogy van remény. Őt csak bízza rám, rendben? Ne féljen! Ön is több sérülést elszenvedett, de meg fog gyógyulni.

– A... a...?

A férfi olyan arcot vágott, mintha megértette volna a ki nem mondott kérdést.

– Attól tartok, a kocsis meghalt. A hám elszakadt, amikor a hintó felborult, és a lovak elszaladtak. A fiatalembernek már nem volt ilyen szerencséje.

Szorosan lehunyta a szemét. *Szegény ember!* – gondolta. Bár nem igazán emlékezett rá.

– Nem az ön hibája, milady. Nem szabad felzaklatnia magát. –

A férfi a fejét rázta. – Észrevettük az elszabadult lovakat, láttuk, hogy a gyeplőjük csapkod a szélben, és ebből jöttünk rá, hogy egy kocsi balesetet szenvedett. A hintó címeréből azonosítottuk önöket, bár természetesen már egyébként is számítottunk az érkezősükre. – Az orvos megsimogatta a páciense kezét. – Jól van. Most csak pihenjen, Mrs. Parrish meg én majd gondját viseljük önnek és a férjének!

Férj... Behunyta a szemét, és elhessegette a kényelmetlen gondolatokat.

Csak feküdt, a ködös eszmélet és a kábulat között lebegett. A kedves orvos adott neki ópiumoldatot a fájdalmára. Azt mondta, eltört a karja. És a feje is megsérült: egy vágás van rajta, valamint agyrázkódást kapott. Néha valaki gyengéden felemelte a fejét a tarkójánál, és pár korty vizet vagy húslevest emelt az ajkához, de az idő múlását nem érzékelte úgy, mint korábban.

– Sir John igen rossz állapotban van – mondta egy női hang. – Nagyon meglepődnék, ha megérné a hétvégét.

– Csss! – intette le egy másik nő. – Még meghallja!

A köztük lévő távolság ellenére sosem kívánta, hogy ilyen baj érje a férfit. *Szegény Sir John*, gondolta.

Csak feküdt csukott szemmel, és próbálta felidézni a férfi arcát. A gondolatai lassan elkezdtek visszafelé peregni, és végül töredékes képek villantak fel előtte...

Sir John, amint felkapja a piszkavasat, és dühösen döfköd vele egy fahasábot.

Sir John, amint összeszorított állkapoccsal bámulja őt. „Én olyan feleségre vágyom, aki hűséges hozzám. Hát túl nagy kérdés ez?”

Újabb töredék. Újabb kép. A férfi általában komor arca ellágyult, és megmerevedett a lelki szemei előtt, mintha csak portré lenne, olajfesték, pókhálós emlék. Jóképű, gondolta, már ha meg lehet bízni az emlékezetében. A szeme szürkés-kék, és az erős, férfias arcát világosbarna haj keretezi...

Rájött, hogy régen csodálta Sir Johnt. Mi változott meg köztük? Boldogok voltak valaha?

Próbálta felidézni a korábbi életüket... a városokat, ahol eddig éltek. Bathban, gondolta. Előtte pedig Bristolban. Homályosan emlékezett rá, amikor Sir John bejelentette, hogy Bathba költöznek. Felidézte, milyen vegyes érzelmek töltötték el. Engedelmeskedjen a férfi kívánságának? Elmenjen vele?

Sir John eredetileg nem így tervezte, de végül mindkettejüket elvitte: a feleségét és a társalkodónőt is. Ahogy erre az útra is. Igen, emlékezett Bathra, a bájos házra a Camden Place-en. Meg arra a ronda kunyhóra is a borzalmas Trim Streeten. Trim Street? Mi a csudáért ment volna oda...? Grimaszolt, próbált gondolkodni. Ám az agyára még mindig köd telepedett.

Biztosan fájdalmas hangot adott ki, mert egy kedves női hang gügyögni kezdett hozzá:

– Jól van, jól van. Semmi baj. Biztonságban van. – Egy gyengéd kéz felemelte a fejét. – Most igyon ebből egy kicsit...!

Egy csésze széle az ajkához ért, ő pedig belekortyolt.

– Ennyi volt – mondta a nő. – Ügyesen megitta, kedvesem.

A meleg húsleves csillapította a fájdalmat a torkában, a kedves szavak pedig a háborgó lelkét.

Tudta, hogy csak álmodik, de képtelen volt felébredni. Azt álmodta, hogy ott hagyott egy gyámoltalan kisbabát egy kosárban a Bristol-csatorna partján. Azonnal vissza akart menni érte, ám csak feködött, mintha lebénult volna, képtelen volt megmozdítani az átfagyott testét. Jött a dagály. Egyre közelebb és közelebb ért a víz, már a kosár oldalát nyaldosta. Egy kéz érte nyúlt... egy nő keze. Ám a nő a vízben volt, a dagály őt is magával vitte, egyre messzebbre sodorta, az átázott ruhája és köpenye pedig rettenetes súlyként nehezedett rá.

Megfogta a nő kezét, próbálta megmenteni, de a nedves ujjai kicsúsztak a kezéből. Eszébe jutott a baba, odafordult, de elkésett. A kosár már lefelé úszott a csatornán...

Felriadt, levegő után kapott, és kinyitotta a szemét. Pislogva nézett körbe. Ez a félbaldachinos ágy nem az övé. A csipkével leterített toalettasztalt sem látta még korábban.

Szorosan lehunyta a szemét, és megpróbált gondolkodni. Hol van? Mi történt? A hintójuk balesetet szenvedett, az biztos. Már nem Bathban vannak. Nem is Bristolban. Hanem valahol délnyugaton, úgy sejtette, de fogalma sem volt róla, hol. Jaj, mi baja lehet? Miért nem tudja felidézni? Mintha a lelki szemeire meleg, sötét leplet vontak volna, amely elfedte az emlékeit, és akadályozta a tiszta gondolkodásban.

Egy dologban azonban biztos volt, és ez páni félelemmel töltötte el. Valamiről megfeledkezett. Valami nagyon fontosról.

Kinyílt az ajtó, és egy kedves nő lépett be rajta egy lavór vízzel meg egy összehajtogatott törölközővel.

– Jó reggelt, milady! – üdvözölte kedvesen. Letette a kisasztalra a lavórt, aztán a mosdóhoz lépett szappanért.

– Jó reggelt, Mrs... Sajnálom, elfelejtettem a nevét.

– Semmi baj, milady. Én magam is gyakran elfelejtek neveket. Mrs. Turrill vagyok.

A kedves asszony valószínűleg a hatvanas évei elején járhatott, legalábbis erre utalt a rengeteg ránc, amely keresztül-kasul szelte a hosszú, kedves arcát. A haja még mindig barna volt, bár a választék közepén jóval szélesebbnek tűnt, mint a fiatalabb nőké.

Mrs. Turrill segített neki megmosni az arcát, a kezét és a fogát. Aztán kihúzta a szekrény egyik fiókját, és kivett belőle egy tiszta hálóinget meg egy pongyolát.

– Micsoda szerencse, hogy nem ment tönkre az összes ruhája a balesetben, milady! A kofferje biztosan lerepült a hintóról.

Újabb emlék villant fel előtte. Kofferek és bőröndök a külső ülésre szíjazva.

– Igen... – mormolta.

– Már nem tart sokáig. Pár nap múlva felkelhet, és hordhatja a csinos holmiját. – A kulcsárnő felemelt egy kék szaténruhához tartozó ingvállat. – Ó, mint például ezt! Teljesen újnak tűnik.

Új lenne? Biztosan, mert ő nem emlékezett rá, hogy látta volna.

– És itt ez a bájós darab. – A kulcsárnő kirázott egy erős muszlinruhát, és a dekoltázsára hunyorgott. – Hiányzik róla egy gomb. Nem bánok különösebben ügyesen a tűvel, de ezzel még elboldogulok.

A halvány rózsaszín ruha viszont már ismerősnek tűnt. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem vesztette el teljesen az emlékezetét.

Felemelte a kezét, hogy kisöpörjön egy kósza hajtincset az arcából, de amikor meglátta rajta a gyűrűt, megmerevedett. Az arca felett lebegő ujjakat bámulta: mintha külön életet élnének, mintha valaki máshoz tartoznának. Az egyiket ametiszttel és lila zafírokkal díszített aranygyűrű ragyogott. Azonnal felismerte, és hálásan felsóhajtott. Kezd visszatérni az emlékezete.

Ám ekkor újra ráborult az a nehéz lepel. A gyötrő rettegés. Lehet, hogy pár dolog eszébe jutott, de valamit akkor is elfelejtett. Méghozzá olyasvalamit, ami sokkal fontosabb a ruháknál meg a gyűrűknél.

Amikor a vidám orvos aznap délelőtt benézett hozzá, ő még mindig a gyűrűt bámulta.

– Majdnem elveszítette – mesélte a férfi. – A markában találtuk, én magam húztam vissza az ujjára.

– Ó, én... – habozott a nő. – Köszönöm.

Az orvos az arcát tanulmányozta.

– Hogy érzi magát?

– Zavarodottan.

– Nem csoda, milady. Óriási sokkot kapott. Az agyrázkódás még pár napig biztosan zavarossá teszi a gondolkodását.

Talán ez megmagyarázza, hogy miért olyan kuszák a gondolatai, és miért hagy ki az emlékezete. Az orvos nyugodt biztatásától szertefoszlottak a félelmei. Körbenézett a napfényes szobában.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– A Clifton-házban, Devonshire megyében, Countisbury és Lynton között.

Devonshire-ben? Vajon tudta, hogy ilyen messzire fognak utazni? A Clifton név semmit sem mondott neki.

– Ez az ön háza? – érdeklődött a sebesült.

– Szent isten, dehogyan! Ez az önök háza. Már ezer éve a férje családjának a tulajdonában áll, bár ő sosem élt itt. A fiam viseli gondját a helynek, amióta az előző bérlők tavaly elmentek.

– Értem... – mormolta a nő, bár valójában nem értett semmit.
– Ne aggódjon, milady! Idővel minden eszébe jut majd. – Az orvos összedörzsölte a kezét, és ragyogó mosolyt villantott rá.
– Nos, gondolom, látni szeretné a férjét.

A nő ajkán elhalványult a mosoly, végül teljesen el is tűnt. Nem, nem akarta látni Sir Johnnt. Igazából nyugtalanította a gondolat.

– Nem... nem is tudom – hebegte.

– Megértem. De annyira azért nem rossz az állapota. Vágások és zúzódások vannak az arcán, a fején és a kezén, de a sérüléseinek a többsége belső.

Vajon csak a sebeket nem akarja látni, vagy ennél többről van szó? Sir John sosem bántotta őt, ugye? Akkor meg mitől fél? Az orvos megfogta a karját, és talpra segítette. A szoba ingadozott, összefolyt előtte, így nekidőlt a férfinak, és rátámaszkodott.

– Szédül?

– Igen – lihegte.

Mrs. Turrill cöcögve bejött egy varrókosárral.

– Még nem épült fel annyira, hogy mászkáljon, doktor úr!

– Azt látom. Át akartam vezetni a folyosón, hogy megnézhesse Sir Johnnt. De azt hiszem, ezzel pár napot még várunk kell.

– Szerintem is. Egyébként pedig szeretném megfésülni a haját és rendesen felöltöztetni, mielőtt meglátogatja az urat.

– Attól tartok, ő ezt jelenleg nem fogja értékelni.

– Lehet, hogy nem – helyeselt az asszony. – De a nők szeretik szépnek érezni magukat, ha felkeresik a férfit, akit szeretnek.

Együtt visszasegítették az ágyba.

Tudta, hogy Sir Johnról beszélnek, de neki egy másik arc jelent meg a szeme előtt. Bebújt a takaró alá, félretolta a Sir Johnnal kapcsolatos gondolatait, és megpróbált a lelki szeme előtt felde-rengő, csillogó kék szemre és szeretetteljes mosolyra koncentrálni. Ám ezt az arcot újabb képek kergették el: a hullámokon lebegő vörös köpeny, a kezéből kicsusszanó ujjak... Vajon csak álmodta, vagy olyasmit idézett fel, ami tényleg megtörtént?